

1998. május - I. évfolyam, 5. szám

A május mintha magával hozta volna a mágia ébredését. Ezer apró jel utal arra, hogy valami készül a világban. Mindenkinek egyéni fejlettségéhez mérten új és egyre nehezebb próbákkal kell szembenéznie, ami felkészíti őt a változásokra és megnyitja előttük a kaput ahhoz, hogy hozzáférjenek a mindehhez szükséges erőhöz és tudáshoz.

A május 1-én tartandó Beltane az egyesülés és az isteni nász ünnepe is, mely egyúttal a mágikus szövetségek megerősödéséhez vezet. Mi is azon vagyunk, hogy használható, erős társakat találjunk.

Ha valakinek újat vagy furcsát mondtunk volna a fentiekkel, az forduljon hozzánk akár személyesen, akár a postafiók címen. Addig is gyakoroljatok, tanuljatok és készüljétek...

- Osara és Nayah -

Tartalomjegyzék

Közlemények

Rémálom

Az atlantiszi népek örökösei 2. rész – A bárdok és a filik

Verseik

Könyvismertető

Nyakunkon a világvége

A mágusok eszközei 1. rész – A tőr

Indián sámánizmus

Árnyak 1998. május - I. évfolyam 5. szám

Közlemények

A Pagan Federation (Pogány Szövetség) nevű nemzetközi szervezet hivatalosan elismerte a Kelta-Wicca Hagymányörzők Egyházát és annak vezetőit.

Ez az angliai székhelyű társaság feladatának tekinti összefogni és segíteni azokat az embereket, akik pogánynak vallják magukat és természetihiten alapuló spirituális ösvényt követnek. Huszonöt éve működnek, és jelenleg több mint négyezer tagjuk van szerte a világon. Tagjaik között tudhatják a Magyarországon is híres Vivianne Crowley-t, aki pár éve itt járt és előadásokat tartott a boszorkányságról.

Velünk egyetemben ők is a pogány vallások (druidizmus, Wicca, északi vallások, egyiptomi, kelta, "zöld", és női csoportok) elismertetéséért szállnak síkra. Kórházakat tartanak fent, kapcsolatban állnak a szociális szolgáltatókkal, a törvényhozó és végrehajtó szervekkel és egyéb hivatalos testületekkel. Vallási diszkriminációk esetében fellépnek, jogi és erkölcsi támogatást nyújtanak. Beavatásokat, temetések és esküvők lebonyolítását, gyermekek számára névadást végeznek. Évente rendszeresen megjelennek a média különböző csatornáin, általános információkat nyújtanak és bemutatják az egyes pogány tradíciókat. A tanuláshoz szükséges segédanyagaik megtalálhatóak számos könyvtárban és a rokon szemléletű intézményekben. Különösen aktívak Samhain környékén, mert ez az év legkevésbé megértett ünnepe. Mostanában indított kiadványuk az Európa, amely a kontinensen élő tagokhoz szól. A két szervezet ezentúl folyamatos kapcsolatot tart fenn, ami a magyarországi Wicca eddigi elszigeteltségét hivatott feloldani. Rendszeresen információkkal, újdonságokkal segítik működésünket.

Rémálom

Összecsuklott szívvel
figyelem, hogy vinnyog,
dagad a félelem
érdekes, méla állattá
majd végigcammog
a romlott utcákon
és nyögve nagyokat
egyszerű rőt fénné
változik egy vízköpő
két düledt szemén

- Osara -

Az atheni népek örökösei - 2. rész

A bárdok és a filik

*"Könnyebb elesni egy hős fegyverétől,
mint az aer dárdáitól..."*

A kelta mágia és mitológia tanulmányozói számára a bárdok, az arisztokráciához nem tartozó szabad vándor énekesek az egyik legfontosabbak. Az ő feladatuk volt megőrizni az ősi tudást, továbbvinni a történeteket. Általában megbízójuk hírnevét dicsőítették és politikai kémkedést is folytattak. Híreket hoztak és vittek és amerre útjuk során megfordultak, a kíváncsi kelták mindenhol nagy érdeklődéssel figyelték szavaikat. A családfők és a királyok alkalmazták őket előszeretettel.

Az énekesek általában húros hangszereken kísérték magukat. Legelterjedtebb zeneszerszámuk a **hárfa** volt, ami mai napig is Írország egyik jelképének számít. Egy ír monda szerint az első hárfát egy -természetesen ír- óriás készítette. Mindez még a világok hajnalán történt, mikor csak egy pár -az első nő és az első férfi- élt a földön. Boldogok voltak egymással. Naphosszat rendezgették a hegyeket, folyókat, tengereket a földön, leterítették a mezőket és tavakat alkottak. Történt egyszer, hogy az asszony, aki jó feleség volt ugyan, ám egy kissé pörlekedő, összeveszett az urával egy kis apróságon. Nem tudták eldönteni, hogy hová tegyék azt a szép kis hegyet, amit az asszony éppen a kezében tartott. Mást mondott a nő és mást akart a férfi. Szó szót követett,

mígnem az asszony mérgében földhöz vágta a hegyet és dülva-fúlva elrohant. Üldögélt egy ideig az óriás, élvezte a nyugalmat és a csendet, ám egy idő után furcsa fájdalmat érzett a szívében. Felkerekedett, hogy a felesége után eredjen. Követte az óriásasszony nyomait, sok-sok évezreden keresztül, mígnem megtalálta. Egy távoli tenger partján aludt, és még akkor sem ébredt fel, mikor a férje odaért mellé. Leült az ember, várakozott, és lassan ő is álomba szenderült. Előbb ébredt a nőnél, és elindult, hogy kiderítse a hirtelen álomosság okát. Ahogy

sétált a parton, egy óriási hal csontvázára lett figyelmes, amire a béldarabok és az inak feszesen rá voltak tapadva. A szél járt ki-be a kifeszített húrok között és olyan andalítóan muzsikált, hogy az ember újfent elálmosodott. Felkapta az óriási hangszert és sietve ment ébreszteni a feleségét. Miután jól kiveszekedtek magukat, kibékülve indultak hazafelé. Azóta, ha az asszony pörölni kezdene, a férfi csak előveszi az első hárfát, játszani kezd és a felesége azon mód mély álomba szenderül.

Egy másik történet szerint Daghdha, az írek főistene teremtett egy hárfát, hárfással együtt. Mikor a zenész felesége az első gyermekét szülte, szomorú volt. A férje játszani kezdett, és a húr átvette az asszony érzéseit. Ez lett a fájdalom húrja. A második gyermek születésekor az asszony boldog volt és kacagott, a második húr a vidámságé lett. Az asszony a harmadik gyerek szülése közben elaludt, nem érzett semmit. Eközben jött létre a nyugalom és a halál húrja. A hangszereken a hárfás nem szólaltathatta meg mindhármát egyszerre, mert akkor felcsendült

volna a tökéletesség hangja, ami mindent megsemmisít. A férfi mindhárom fiából hárfás lett, akiket szüleik három irányba küldtek tanulni, hogy soha ne találkozzanak, mert mindegyikük csak a saját dallamát tudta játszani. A fiúk egy esküvőn jöttek össze, de nem ismerték fel egymást. Mikor elkezdtek játszani, alapjaiban fordították fel a világot. A hárfák vésetei életre keltek és mire egymást elpusztították, a connaught-i harcosok is holtan heverték körülöttük. Ezután Daghdha is csak akkor vette elő híres hangszerét legközelebb, mikor győzelmet arattak a Magh Tuiredh-i csatában.

A hangszerek mágikus tulajdonságait és használóik varázslói képességét a kelták soha nem vitatták. A bárdok általában autodidakta módon tanultak, bár a nép meggyőződése szerint a sidhe-ben, vagyis a tündérdombokban oktatták őket. Hasonló tanítómesterekre utal a magyar mondás: Aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni.

A **bárdok zenéje** és költészete mágikus mesterségnek számított. Egyaránt alkalmasnak tartották az életadásra, a gyógyításra és halál okozására is. Úgy vélték, a dallam és a ritmus rezgése fellazítja a mágia szövetét, és így akadálytalanul áramolhatnak a megfelelő információk, kérések, átkok.

Három féle daluk a vidám (ide tartoztak a harci indulók is), a szomorú dalok, és az altatók, amik nagy erejüknel fogva örök álomba is ringathatták a gyanútlan hallgatót.

A **harcos bárdok**, az arab sahirokhoz, vagyis harctéri versmondókhoz hasonlóan versbe szedett, dallal kísért mágikus énekekkel segítették a sereget. Nem fogtak fegyvert, csak mágiával harcoltak. Dallamvezetésük kacskaringósságával igyekeztek kikerülni az ellenség mágikus védelmét. A skótok híres hangszere a bag pipe (skót dudu) megalapozta a védelmet, fanatizálta a harcosokat és elnyomta az ellenséges sereg harcosainak énekét. A keltáknál rossz előjelnek számított ugyanis, ha egy harcos meghallotta az ellenség mágikus dalait. Számára a csata valószínűleg halállal végződött.

A bárdoknak a germánok trubadúrjaihoz hasonló szerepük volt, bár nem énekeltek segélykérő himnuszokat isteneikhez, inkább önmagukból és a hangszerből merítették erejüket. A magyar igricek szerepe már inkább a hagyományőrzés volt.

A bárdok egyik fontos varázsdala az **aer** volt. Akivel szemben alkalmazták, felkészülhetett a legrosszabbra. Keléseket, pattanásokat, rosszabb esetben halált is okozhattak.

Mágiájukban fontos helyen szerepelt az **ail-ges** is. Ez olyan kérés volt, amit teljesíteni kellett annak, akihez intézték. Ha az illető volt olyan merész, hogy ezt megtagadja, megfosztották a becsületétől és le is fokozták.

Írország négy tartományában egy-egy **bárdközpont** volt, és több kisebb "bárdház". A Munsterben lévő központban az altatót, Lensterben a szomorú dalokat, Ulsterben a vidám harci dalokat, Connaughtban pedig a szatirikus énekeket tanították. Egy igazi bárdnak végig kellett járnia mind a négyet, hogy sikeres tanulmányai fejében megkapja mind a négy megkülönböztető szalagot. Csak ekkor léphetett be teljes joggal a bárdházakba, ahol új dalok és költemények tanításáért, lejegyzéséért teljes ellátást kapott és megtanulhatta mások történeteit. Az, aki két szalagot megszerzett, tehát kétféle stílust mondhatott magáénak, szolgálóként léphetett be a házakba. Az itt töltött idő alatt tanulhatott, és később folytathatta útját a másik

két tartomány felé.

A költők nagy **versenyeken** mérték össze tudásukat (ír-feist, wales-eistedd fodd), ami jó alkalmat kínált a vásárookra, a harcosok és kocsihajtók próbájára, a mulatozásra. Egy ilyen Feisten átkozta meg a várandós Macha az ulsteri férfiakat, akik arra kényszerítették az asszonyt, hogy dicsekvő férje életéért cserébe győzze le futásban a híres ulsteri lovakat. Bosszúja az volt, hogy minden évben Samhain napja körül, az összes férfi öt napig azt a szenvedést érezhette amit ő érzett, mikor terhesen versenyezni kényszerült.

Az énekmondók hangszeren is játszhattak, de nem volt kötelező. Olyan bárd is akadt, aki kellő énekhang híján csak beszélt, és a szómágiával remekül elboldogult. Útjuk során mindenhol különleges bánásmódban részesültek. Ha megsértették őket teljes joggal írhatták meg az illetőnek szánt szatirikus költeményt, ami több generáción keresztül csorbította a sértegető fél hírnevét.

A bárdok tudásuk szerint szakosodtak. Előénekesek, a nemesek udvari énekesei, vándor énekesek és történetmondók lehettek. Wales területén magasabb rangban álltak mint a **filik**, Írországban mindez fordítva volt, ahol is a filik költőnek és mágikus hatalommal rendelkező látnoknak számítottak. Nők (bran fili) is lehettek közöttük. A filik a szó erejét használták, de nem vehettek részt a titkos szertartásokon. Tanulási idejük 7-12 évig tartott a fili iskolákban, ahol hagyományos tudást is oktattak. Megismerték a dinschenechas-t, vagyis a jeles helyek tanát, ami leginkább történeti földrajznak nevezhető. Életben tartották a dombokhoz, erdőkhez, ligetekhez, folyókhoz tartozó történeteket és a helyek jelentőségét. Szájhagyomány útján folytatták tanulmányaikat. Ők voltak a törvények őrzői és ismerői is. Még a druidák is hozzájuk

fordultak vitás ügyekben. Nagy gondot fordítottak a zene, és főleg a szent zenék megőrzésére. A **fili hierarchia** első fokozatának (tanuló) neve Éigsín, a másodiknak Mac Fuirmhídh, a harmadiknak Dos, a negyediknek Cana, az ötödiknek Clí, a hatodiknak Ánradh (Ánruth) és a hetediknek Ollamh volt.

A XII. századig még nem különült el egymástól élesen a zenész és a költő, csak a XVII. századra vált két külön ágazattá. A korai ír költészet nem ismerte a rímet, az csak a XV. században jelent meg a grammatikai versekben. Nem létezett funkció nélküli irodalom sem. A történetek között akadt szerelmi, harci, bikarablásokról szóló és még sok más mese is. A fili hierarchia attól függött, a költő mely területtel foglalkozott. Legfontosabbnak a mecénások történetei számítottak. Ezt követte a dinschenechas, azt pedig a szerelmi történetek. A bárdoknál hasonló volt a felosztás. Az Ard Rí főfilije magasabb rangban volt mint egy családfő főfilije. Az előkelőbbeknek az alacsonyabb rangúak voltak a kísérőik.

A történetmondók az énekek és a szövegek közben recitálással tartották fenn a hallgatóság figyelmét. Mindent elsőre meg tudtak jegyezni, ami nagyon fontos volt, mert nem írhatták le, amit tanultak. Az emberek félték a hatalmukat, mert ők a szavaikkal is tudtak ölni. Ha valaki nem fogadta el véleményüket, állítólag elég volt ha megfogták az illető fülét, és az máris szörnyethalt.

A következő számban a druidákról lesz szó.

- Nayah -

Versek

Akkor és ott

Döbbenet ült szemedben és
égi lámpások távoli fénye, mikor
engem felfedeztél
mágikus jelekkel mélyen
lényedbe vésve
Állati ösztönrel lettem tiéd
Mardosó szerelem nemesült
ádáz testünkben áhitatos csenddé
mellyel térdre borultunk
akkor és ott

1998. 03. 27.

-Osara-

Ébren

Hűvös vigaszt
rajzol az éjszaka
lázás homlokomon
nyugtatja tenyerét
ha körmöm
karcolja a csikorgó
követ hogy
halljam
élek
mert borzongva fáj
az egyszerű hang
olcsó éneke
mint a madarak
távoli himnusza
tisztán
szabadon áradó
óda a szélhez
egy éjszaka
ébren mint a többi
mégis
szelíd keze
reggel is elkísér

1998. 04. 07.

-Nayah-

Egyedül

Mily bűzös, mocsos árkokat róttatok
e nemes szó büszke homlokára míg
gyarló testetek húsa súlyosan vétkezett
akár ömlengő szavakkal akár reszkető kézzel
Mily ádáz vinnyogó félelem üzött el
a magány édes szentségétől
hogy ne lássátok hatalmas fenségét
Vak szemetekben tükröződik
állati kapaszkodásokat a fény lényei felé
Mert akit nem gyönyörködtet a magány
az sohasem tud feloldozást nyerni
a rémálmok szennyes gyalázata alól
hogy mosolyogva nyerjen bebocsáttatást
az "együtt még egyedülebb" tiszta csendjébe

1998. 04. 19.

-Osara-

Ne taníts...

Ne taníts folyót sírni
ostoba
ha a megtépázott fák
között jajongva száll
utolsó halandó tetted
árnya
megtanulsz majd esővé
lenni
könnyező kövek arcán
szaladni bűneid után
patakba ömleni
halott leveleket görgetve
lustán hogy elsimulva
éltető anyád ölén
folyóvá legyél te is.

1998. 03. 28.

-Nayah-

Rekviem

Tévedés volt mikor azt hittük
csontjainkat nem gyalázhatja fagy
Hiszed-e még hogy
sírásod meghallják
vagy ha mar is az éhség
kriptádba surransz szótlanul
és gyengülve bámulod
amint felfut az égre
a lángvörös gyilkos

1998. 03. 30.

-Osara-

A lovas

Mintha súgni akarna
úgy hajolt rá
a vágózó ló
gyöngyöző homloka
szelíd hatalommal
simult az ázott archoz
mintha élni akarna
rohant sebesen
mint ölés közben
a sebből szökik a vér

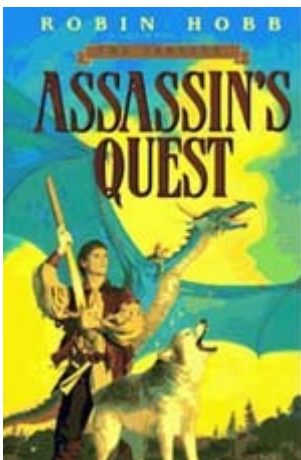
1998. 03. 30.

-Nayah-

Könyvismertető

Részlet Robin Hobb Az Orgyilkos küldetése című könyvéből:

Az Elfeledett

"Minden reggel tintás kezekkel ébredek. Néha elterülve fekszem, arccal a dolgozóasztalomra borulva, tekercsek és papírok kavalkádjá között. A fiam, amikor bejön a tálcámmal, korhol, mert nem feküdtem ágyba egész éjjel. De néha ránéz az arcomra és egy szót sem kockáztat meg. Nem próbálom megmagyarázni neki, miért teszem, amit teszek. Ez nem egy olyan titok, amit bárki is át tudna adni egy fiatalabb embernek, ez olyan, amit mindenki saját bőrén tapasztalhat és tanulhat meg.

Egy férfinak kell, hogy legyen célja az életében. Mostanra már tudom, de életemnek első húsz évébe került, míg ezt megtanultam. Megrémiszt a gondolat, hogy ebben egyetlen vagyok. Ez egy olyan lecke, amelyet egyszer kellett megtanulnom, és örökre velem maradt. Így a fájdalom mellett, mellyel elfoglaltam magam ezekben a napokban, célt kerestem magamnak.

Belevetettem magam abba a feladatba, melyet Türelem úrnő és Fedren írnok javasolt sok évvel ezelőtt. Nekifogtam ezeknek az oldalaknak, hogy erőnek erejével papírra vessem a Hat Hercegség összefüggő történetét. De túl bonyolultnak találtam, hogy az elmémet sokáig egyetlen pontba sűrítve tartsam, ezért kisebb értekezésekkel szórakoztattam magam, elméleteimmal a mágiáról, valamint a politikai szervezetekről és más kultúrákról alkotott szemléleteimmal. Amikor a rossz érzés olyannyira elharapódzik rajtam, hogy saját gondolataimat sem tudom leírt mondatokba rendezni, akkor fordításokon dolgozom, vagy kísérletet teszek arra, hogy a régebbi dokumentumokról olvasható feljegyzéseket készítsek.

Az írás úgy szolgál engem, ahogyan a térképkészítés szolgálta valaha Igazságot. A munka részletei és a koncentráció majdnem olyan sokat követelt, hogy eléggé lefoglaljon bárkit

annyira, hogy elfeledkezzen a mesterség iránti vágyódásról, és a visszacsengő fájdalomról, mely azután marad, hogy egyszer is engedett a csábításnak. Az ilyen munkában el lehet vesznünk, és mindent elfelednünk általa. Vagy pedig még mélyebbre hatolunk, hogy megtalálhassuk összes emlékünkt. Én túl gyakran kalandoztam el egyre messzebb a hercegség történetétől FitzLovagé felé. Ezek az emlékek szemtől szembe állítottak azzal, aki valaha voltam, és akivé lettem.

Amikor valaki mélyen elmerül egy ilyen számadásba, meglepő, hogy milyen sok részletet tud felidézni. Nem minden emlékem fájdalmas, ami előkerült. Több kijutott nekem, mint egyszerűen egy jó baráti társaság, és sokkal hűségesebbek voltak hozzám, mint ahogy azt jogom lett volna várni tőlük. Szépségeket és örömeket ismertem meg, amelyek legalább annyira próbára tették szívem erejét, mint a tragikus és csúnya események. Még így is több sötét emléket hordozok magamban, mint a legtöbb férfi; mert kevés férfi ismerhette meg a halált a börtönben, vagy emlékezhet egy koporsó belsejére, melyben mélyen elhantolták a hótakaró alá. Az elmém visszahőköl az emlékek részletei előtt. Egy dolog azt felidézni, hogy Pompa meggyilkolt engem. Más dolog azoknak a napoknak és éjszakáknak a részleteire emlékezni, amikor éheztetett és halálra veretett. Amikor ezt teszem, vannak még olyan pillanatok, amelyek jéggé fagyasztyják a belsőt, még annyi év után is. Fel tudom idézni a férfi szeméit és öklének suhogását, aki betörte az orromat. Még mindig van olyan hely az álmaimban, amelyet gyakran meglátogatok, ahol harcolnom kell, hogy állva maradjak, és próbálok nem gondolni arra, hogyan tettem meg a végső erőfeszítéseket, hogy megölhessem Pompát. Emlékszem az utolsó ütésre, amit rám mért, és szétrepesztette felpuffadt bőröm, arcomon hagyva a sebhelyet, amit a mai napig viselek.

Soha nem bocsátom meg magamnak, hogy átengedtem neki a győzelmet, amikor bevettem a mérget és meghaltam.

De sokkal fájdalmasabb az, hogy az események, amelyeket fel tudok idézni, már örökre elvesztek a számomra. Amikor Pompa meggyilkolt, meghaltam. A köztudat soha nem ismert többé FitzLovagként, soha nem újítottam fel a kötelekeimet Kosvár népével, akik hatéves korom óta ismertek. Soha nem éltem többé Kosvár kastélyában, nem váraoztam Türelem úrnőre, nem ültem Árny lábainál a tűzhely kövein többé. Elveszett számomra az életnek az a ritmusa, amely összefonódott az övékkel. Barátok haltak meg, mások megházasodtak, gyermekek születtek és értek felnőtté, és nem láttam mindezt. Bár már nem birtoklom többé egy fiatal, egészséges férfi testét, még sokan élnek azok közül, akik valaha a barátjuknak neveztek. Néha még mindig vágyódóm arra, hogy rajtuk nyugtassam a szemem, megérintsem a kezeiket, hogy megbékéljek a magányos évekkkel.

Nem tehetem.

Azok az évek elvesztek a számomra, és azok is, amelyek az ő életükben ezután sorra következtek. Szintúgy elveszett az az időszak, nem hosszabb egy hónapnál, de sokkal hosszabbnak tűnt, mikor börtönbe, majd koporsóba zártak. A királyom a karjaimban halt meg, és még azt sem láttam, amikor temették. A tanácsban sem voltam jelen a halálom után, ahol bűnösnek találtattak az Ösztön használatában, ily módon megérdemlem a halált, amit nekem szántak.

Türelem jött el, hogy visszakövetelje a testem. Az apám felesége - aki valaha olyan lehangolt volt, amikor megtudta, hogy Lovag egy fattyút nemzett valahol, mielőtt megesküdték volna - volt az egyetlen, aki kivitt engem abból a cellából. Az ő kezei mosdatták meg a testem a temetéshez, egyenesítették ki végtagjaimat és takartak le a halotti lepellel. Az egyetlen, külön

Türelem úrnő valamely ismeretlen okból kitisztította a sebeimet és bekötözte őket, olyan gondosan, mintha még életben lettem volna. Ő egyedül rendelt sírásókat és nézte végig a koporsóm elhantolását. Ő és Fűze, a szolgálólánya sirattak meg, amikor mindenki más, a tettem okozta félelemből vagy undorból elfordult tőlem.

Semmit sem tudott arról, hogyan jött el Burrick és Árny, orgyilkos mesterem éjszakákkal később a síromhoz, és ásta ki a lehullott hó és a ráhányt, fagyott földhalom alól a koporsóm. Csak ők ketten voltak jelen, amint Burrick feltörte a koporsó fedelét és kivonszolta a testemet, majd saját Ösztön mágiájával magához szólította a farkast, akire a lelkem volt bízva. Elszakították azt a lelket a farkastól és visszakötötték a megviselt testhez, amelyhez tartozott. Feltámasztottak, hogy még egyszer ember alakjában járhassek, hogy felidézzem, milyen volt, amikor volt királyom, akihez esküvel kötődtem. Mindmáig nem tudom, mondtam-e köszönetet nekik ezért. Talán, ahogy a Bolond hajtogatta, nem volt választásuk. Talán itt nincs helye sem köszönetnek, sem szemrehányásnak, csak azokat az erőket ismerhetjük fel, amelyek mozgattak bennünket és elkerülhetetlenül sorsunkhoz kötöttek."

A fenti részletet Osara fordította Robin Hobb Assassin's Quest című művéből.

Nyakunkon a világvége

Minden ezredfordulón felröppen a hír és a különböző szekták, rendek és vallási gyülekezetek kapva kapnak az alkalmon, hogy ezzel szerezzenek híveket maguknak. Buzgalmukban előszeretettel titulálják magukat az egyetlen olyan csoportosulásnak, amelynek tagjai túléltek a válogatott katasztrófákat és egyéb szörnyűségeket.

Divatos téma manapság Nostardamus jóvendöléseivel példálózni, az utcákat pedig ellepik az önjelölt próféták. Ezzel szemben kialakult az az irányzat is, melynek képviselői fittyet hánynak minden égi jelre, úgymond eléggé "felvilágosultak" ahhoz, hogy "ne dőljenek be" a fanatikus rémhírterjesztőknek.

Aki azonban komolyan elgondolkodik a világ folyamatain, annak feltűnhet, hogy valami valóban készülöben van, még ha nem is olyan formában, mint ahogy azt sokan elképzelik. Egyre meggondolatlanabban rohan előre az emberiség. Valóban úgy tűnik, hogy megsaporodtak a természeti katasztrófák, árvizek, földrengések pusztítanak. A Föld egyes részein élő népek megállíthatatlanul sodródnak a pusztító létfenntartásukhoz szükséges minimális feltételek elvesztése felé. Ezek a helyek rég elfeledett járványok ütötték fel újra a fejüket, az emberek éheznek és nincs fedél a fejük felett. Ezek tények.

Tény az is, hogy a világ vezető politikusai kísérleteket tesznek ennek a folyamatnak a megállítására illetve visszafordítására, de ez kevés. Azok az emberek, akik ismerik és értik a mikro- és makrokozmosz törvényeit, tudják, hogy a segítségnek több síkról kell érkeznie. A világ alapvetően harmonikus és egyensúlyi állapotra törekvő. Az egyensúly most felborulóban van, megnövekedtek azok az erők, melyek az egyetemes törvénnyel ellentétes hatásokat

váltak ki, és a fizikai világot és az anyagi javakat tekintik elsődlegesnek. Ez szükségszerűen magával hozza a "másik pólus" megerősödését is, amely egyre inkább a magasabb síkok felé fordulást helyezi előtérbe. A két véglet így egymást kiélezve egyre távolabbi nézőpontba kényszeríti az egyes embereket. Ezt mutatja a világmegváltó terveket szövögető proféták és a pénz után rohanó üzletemberek özöne és térhódítása.

Nem akarunk "vészmadarak" lenni, de sajnos kevés remény van arra, hogy ez a kontroll alól elszabadult folyamat még megfékezhető. A mi feladatunknak azt tekintjük, hogy a saját módszereinkkel tegyük lehetővé az egyensúly egészséges szintre való visszaállítását. A mágia újjáéledése a világban egy olyan ajándék az emberek számára, aminek segítségével felismerhetik ezeket a történéseket, és a kapott erővel és tudással szolgálhatják az egyetemes törvényt. Vannak olyanok szép számmal, akik már "ébrednek", csak még nem sejtik, mi célból. Nem látják át teljes mértékben saját szerepüket, helyüket és feladatukat. Hirtelen jött megvilágosodásuk, felismeréseik így csak lelkesedést szülnek, és arra készítetik őket, hogy mindenkit kényszeresen "megváltssanak". Ez a viselkedés nem elítélendő, de óvatosságra int. Akik úgy érzik, még nem léptek túl ezen a tanulási állomáson, azoknak itt az ideje elgondolkodniuk. Minden embernek először magát kell megváltania.

Sokkal kevesebben vannak azok, akik a tudást hosszú évezredekken és újjászületéseken keresztül hordozták és érlelték magukban, és most alkalmassá váltak a magasabb mágia gyakorlására. Az ő szerepük az, hogy erejükkel fenntartsák az Egyensúlyt. Munkájuk nem a nyilvánosság előtt zajlik. Ugyanakkor valamilyen mértékben szükség van arra, hogy előlépjenek, és megkeressék egymást. Lehetnek közöttük olyanok, aki még csak most ismerik fel az összetartozást, és olyanok akik már régóta együtt dolgoznak. Ezeknek a kis csoportoknak a munkáján emberek jövője múlhat. Minden komolyan dolgozó mágusra szükség lehet, hogy ott és akkor legyen jelen ahol és amikor kell, mert együtt -akárcsak bármi egyéb- hatékonyabb a mágia művelése is.

Szükség van arra, hogy bizonyos szinten összehangoljuk működésünket, és magunk köré gyűjtsük a józanul, ésszel tenni akarókat. Társaságunk várja mindazok jelentkezését, akik megfelelő érettséggel és felelősségtudattal rendelkeznek és szeretnének együtt működni. A megerősödő mágia meg fogja adni a lehetőséget a fizikai síkon történő hatások elérésére. Aki erre az útra lép, az felvállalja, hogy meghozza mindazt az áldozatot, amit a Művészet megkövetel tőle. Tudását mindig az egyetemes törvényekkel összhangban alkalmazza.

A mágia a legmagányosabb művészet, amely elszigeteli az embereket egymástól. És a mágia a legerősebb kapocs, amely elválaszthatatlan kötélekkel fűzi össze őket. Ereje hatalmas és végtelen, akár az univerzum éneke.

-Nayah és Osara-

A mágusok eszközei - 1. rész

A tőr

A mágusok eszközei hagyományosan a négy őselemet szimbolizálják.

A tőr (a Wicca rendszerében Athame) a tűz és az akarat megfelelője. A tűz a szikra, mely a teremtés folyamatában a nem megnyilvánult Istenségből létrehozta a megnyilvánult világot. A Biblia vonatkozásában ez a szikra maga az Ige. Aktív, kiáradó, pozitív teremtő erő. A tőr a szertartásokon a termékeny férfierőt jeleníti meg, mint phallikus jelkép. A mágus ennek segítségével koncentrálja akaratát, mintegy "újrajátszva" a Teremtést.

Pengéje leggyakrabban acélból, nyele fából készül. A boszorkányok tőre tölgyfa nyéllal és sárgaréz holdsarlókkal van kiegészítve. A pengébe a tulajdonos saját mágikus jeleit, nevét, valamint a tűz őselem szimbólumait és az elem urainak nevét, szigillumát vési. A jeleket vörössel festi ki.

A mágus a szimbolikus értelmezésen kívül az eszközt fegyverként is használhatja, csak nem fizikai lények ellen. Amennyiben a tőrt vér szennyezi be, gyengül mágikus ereje. Ez alól csak a mágus saját vére képez kivételt, ha ezt használja az eszközök felszentelésére, és önként, nem erőszakos úton vált meg tőle.

A tőröket régen áldozatok bemutatásánál használták. A maják és a druidák szertartásainál, és a tibetiekénél is fontos szerepet töltött be. A purbu, a tibeti áldozókés állítólag megöli a hitetlenséget és végez a démonokkal. Az ír mitológiában Lugh isten mágikus dárdája, a Sléa Buá feleltethető meg a tűz elemnek. Ez a fegyver a Tuatha Dé Danann, vagyis az isteni nép által hozott négy erekye egyike. A későbbiekben a keresztény szimbolikában is feltűnik, mint a Jézust megsebző lándzsa, a Végzet Lándzsája.

Indián sámánizmus

Az indián sámánizmus egyike a legősibb utaknak. Napközpontú, a Nap mint a természetben a legfőbb energiaforma nyilvánult meg benne. Az indiánok világképében fontos szerepe volt a **négy égtáj**nak. Ehhez járult még a zenit és a nadír, így lett a hat is szent szám. A világot a legtöbb indián törzs elképzelése szerint világfa, vagy cölöp tartja. Az észak-amerikai indiánok hittek a kettős, illetve a többes lélek létezésében. A vadállatok csontját, a halak szálkáit gondosan megőrizték, mert ebből az állatok képesek új életre kelni.

Hírhedt indián szokás volt a **skalpolás**, ami abból a nézetből fakadt, hogy az ember fejében mágikus erők összpontosulnak, s aki a fejet megszerzi, az e mágikus erők birtokába kerül.

Sámánok: az információkat a törzs jövőjéről közvetlenül a szellemektől kapták, akik látható formában jelentek meg.

A fókusz maga a sámán, aki érzékeit peyotl-lal, vagy egyéb narkotikumokkal erősítette fel. A peyotl-ban nagyon erős Nap-hatás érvényesül, erős hallucinogén anyag, ezért a sámánok fizikailag nagyon hamar "kiégtek" tőle.

A sámán feladata tehát a szellemek láthatóvá tétele és a gyógyítás. A betegséget valamely tabu megsértése, az ősök bűne, vagy rontás okozhatta. A sámán vagy varázsszerei és szellemei segítségével igyekezett legyőzni a betegséget, vagy a beteg eltévedt lelkét vezette vissza védőszellemei segítségével a beteghez. Ezen kívül jóslással is foglalkoztak a sámánok, és ügyeltek a rítusok, szertartások pontos betartására.

Minden indiánnak kötelező volt ismernie és használnia a "mágiát". Nap mint nap kommunikáltak a szellemekkel, de látni csak a sámán látta őket, és azok, akik közben vele voltak.

Volt külön férfi és asszonyi "mágia".

A sámánoknál gyakori volt a rituális női ruha öltése.

A főbb mágikus eszközök:

Tolldísz: A Nap szimbóluma. Minél több tollból állt, annál magasabb rangú volt a viselője, annál magasabb volt a tudása, annál több energiát tudott megmozgatni.

Orvosságos zacskó: Amikor egy gyermek megszületett, az első dolog, ami tőle származott (pl. haj, stb.), belekerült egy bőrtasakba. Később még tehetett bele pl. érdekes kavicsot, tollat, nyúllábat, stb. Törzsektől függő életkorban a gyerekek ki kell mennie a vadonba, ahol három napig nem ehet, nem ihat. Közben víziót lát, melyben felveszi a tudatos kapcsolatot totemjével.

Pipa: szent, a folyóból vett agyag volt az alapja, amit a sámán rituálisan égetett ki. A pipát tollakkal díszítették, szárát fából faragták. Szívtak benne:

- - peyotl-t, ez a sámánok kiváltsága volt, valamint volt egy peyotl követő szekta
- - hársfakérget, bódító, kábító hatású, ezt tették a békepipába
- - összetört nádszárat
- - és általában mindent, ami megtetszett.

- **Felnőtt név:** Az indiánok csak akkor kaphatták meg felnőtt nevüket, ha elkövezték életük első hőstettét. Azután legtöbbször arról nevezték el. Egyes esetekben akár már a próba előtt is megkaphatták, ha valami olyat tettek, de attól még nem váltak a törzs teljes körű tagjává.

- **Totem:** Mindenképpen valamilyen állat. Mindenkinek más-más állat lehet a totemje, törzstől függetlenül. A totemállat transzba vezeti őket, mutat egy olyan tárgyat, amelyet meg kell szerezniük és bele kell tenniük az

orvosságos zacskóba. Ha nem volt víziója, vagy ha nem találta meg azt a tárgyat, az illetőt nem tekintették a törzs teljes körű tagjának. A tárgyat a sámánnak tartoztak bemutatni, ő ellenőrizte a szellemek segítségével, hogy a próba valóban teljesült-e.

- **A totemállat megtalálásának útja:** Először sötét van, majd megjelenik benne egy világító pont. Közelebről érve látszik, hogy ez egy tűz fénye. A tűz mellé érve az ember leül és a tűzre koncentrál, mellé dobol és énekel, hívja a totemállatot, melyet előtte már legalább egyszer láttak (álomban, doboláskor, stb.) A totemállat a tűzből lép ki. A totemállatok általában nagyon "hiúk": az embernek valahogyan jeleznie kell, hogy mi a saját totemje (állat füllel, foggal, hímzéssel, prémmel, stb.) Később az emberhez általában társulni kezdenek olyan vonások, mint amilyenek a totemállata jellemző tulajdonságai.
- **A sámánisztikus varázslás:** mindig tűz mellől indul ki. Három fókusza van:
  - tűz
  - dob
  - éneklés (összeköti az előző kettőt)
- A tűz a gondolat, a dobolás az érzelmek, az ének az egészet átfogó fizikai sík. A táncot a transz "indukálta" ("mágikus melléktermék"). Mozdulatait a szellemek adták. A táncnak megvolt a saját ritmusa és koreográfiája, de a szellemek kötötték össze az egyes elemeket. Minél többen táncoltak, annál erősebb volt a varázslat. A sámán transza általában olyan erős volt, hogy magával ragadta az egész törzset. Ilyenkor gyakran történtek csodálatos gyógyulások.

Táncok: Az év változásaival, a gazdasági élettel és az emberi élet nagy fordulóival, főként a felnőtté avatással álltak kapcsolatban. A földművelő indiánok kultuszának központjában a kukoricatáncok álltak. A vadásztörzsek táncai gyakran a vadállat elővarázslását célozták. Ezek a drámai táncok lehetnek törzsi, vagy pedig korcsoportok, titkos szövetségek, sámánok rendezték őket. Az évkezdő rituális táncok néha a világ teremtését és megújulását jelenítették meg. Gyakran külön szertartási épületeket is emeltek, melyekben ezeket a táncokat előadták.

- **Fontosabb mágikus táncok:**

Naptánc: az indiánok tisztelték a fájdalmat, ezért hívták azt. A felnőtté váláskor az ifjakat egy egyenes rúdhoz erősítették bőrszíjakkal. A szíj másik végén hegyes rudacska vagy saskarom volt, amit a mellizmukba döftek. Négy napig kellett táncolniuk, eközben csak vizet kaphattak. Közben látomásaik, vízióik voltak. A 4. napon kitépték magukat, így estek át a felnőtté válás próbáján.

Szellemtánc: megpróbálták a kereszténységet ötvözni az indián vallással. Pl. bibliai szöveg szerint táncoltak, Jézust láttak peyotl transzban, stb.

- **Nagy Szellemtánc:** amikor az indiánok látták, hogy nem tudnak együtt élni a fehér emberekkel, akkor eltáncolták a Nagy Szellemtáncot. Rengeteg törzs csatlakozott hozzá. Célja: úgy érezték, hogy a szellemek elhagyták őket, ezért a segítségüket akarták visszakapni, hogy békében tudjanak együtt élni a fehérekkel. Az első Nagy Szellemtánc 1870-ben volt. A szellemtáncosok egyik fő vezetője egy fehérek közt nevelkedett indián, Wowoka (Jack Wilson) volt. A szellemtánc mozgalom véres felkelésbe torkollott. Az indián sámánizmus hagyományaiból nagyon sok minden veszett el. A megőrzői úgy tervezik, hogy 15 éven belül, egy megadott időpontban minden indián elkezd járni a Nagy Szellemtáncot. Akkor visszatérnek a bölények a földre, az indiánok is visszatérnek hazájukba, és onnantól kezdve nem lesz többé fehér ember Amerikában.

- *Saddie, Osara* -